

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 7/12
08.02.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић-Томашев и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног П.Г, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз број 10/12 од 09.01.2012. године, подигнутом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 број 2786/11 од 30.06.2011. године, у седници већа одржаној у смислу члана 422. став 3. ЗКП-а, дана 08.02.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Делимично се УВАЖАВА захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз број 10/12 од 09.01.2012. године, као основан, па се утврђује да је правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 број 2786/11 од 30.06.2011. године, у корист окривљеног П.Г. повређен кривични закон, одредба члана 369. тачка 4. ЗКП-а у вези члана 57. став 3. КЗ и члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, док се захтев за заштиту законитости у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 369. тачка 3. ЗКП ОДБИЈА као неоснован.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Другог основног суда у Београду К 156/11 од 18.03.2011. године окривљени П.Г. оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од две године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 27.12.2010. године па надаље. Окривљеном је на основу члана 84. КЗ изречена мера безбедности обавезног лечења алкохоличара те је одређено да ће се мера извршити у заводу за извршење казне затвора или одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и да ће трајати док постоји потреба за лечењем, али не дужи од изречене казне затвора као и да ће се време проведено у установи за лечење урачунати у казну затвора.

На основу члана 196. став 4. ЗКП окривљени је ослобођен дужности да накнади трошкове кривичног поступка те је одлучено да исти падају на терет буџетских средстава.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 број 2786/11 од 30.06.2011. године делимично је уважена жалба браниоца окривљеног П. Г, па је преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о казни тако што је окривљени због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, на основу одредби члана 4, 42, 45, 54. и 63. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од једне године у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 27.12.2010. године до упућивања окривљеног у установу за издржавање казне, док су жалбе Другог основног јавног тужиоца у Београду и браниоца окривљеног, у преосталом делу одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 број 2786/11 од 30.06.2011. године, Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости због повреде кривичног закона из члана 369. тачка 3. и 4. ЗКП-а и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, с предлогом да Врховни касациони суд уважењем захтева утврди да је наведеном

пресудом Апелационог суда у Београду повређен кривични закон и учињена битна повреда одредаба кривичног поступка у корист окривљеног П.Г.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 422. став 3. ЗКП-а у присуству браниоца окривљеног, адвоката М.П, по заменичком пуномоћју, а у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца и окривљеног П.Г, на којој седници је размотрио списе предмета заједно са наведеном правноснажном пресудом, па је, по оцени навода у захтеву за заштиту законитости, нашао:

Захтев је делимично основан.

Врховни касациони суд је нашао да се основано у захтеву за заштиту законитости указује да је правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 број 2786/11 од 30.06.2011. године учињена повреда кривичног закона из члана 369. тачка 4. ЗКП у вези члана 57. став 3. КЗ, јер је другостепени суд одлучујући о казни прекорачио овлашћења која има по закону и то у корист окривљеног П.Г.

Наиме, одредбом члана 57. став 1. КЗ прописане су границе ублажавања казне, у случајевима кад постоје услови за ублажавање казне из члана 56. КЗ. Међутим, одредбом става 3. члана 57. КЗ, прописано је да се изузетно од става 1. тог члана не може ублажити казна учиниоцу кривичног дела који је раније осуђиван за исто кривично дело. Могућност да се ово ограничење за ублажавање казне искључи предвиђена је у ставу 4 члана 57.КЗ и постоји само у ситуацији кад је суд овлашћен да окривљеног ослободи од казне, што овде није случај.

Имајући у виду да је одредбом члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ за кривично дело насиље у породици прописана казна затвора од две до десет година, Врховни касациони суд је нашао да је другостепени суд, тиме што је окривљеном за наведено кривично дело ублажио казну испод посебног минимума и осудио га на казну затвора у трајању од једне године, и поред тога што је окривљени већ био правноснажно осуђен за исто кривично дело, јер је пресуда Другог основног суда у Београду К 2612/10 од 27.09.2010. године, постала правноснажна 21.10.2010. године, дакле пре извршења радње кривичног дела од 27.12.2010. године, поступио супротно одредби члана 57. став 3. КЗ и на тај начин одлуком о казни прекорачио овлашћења која има по закону, везана за ублажавање казне, учинивши у корист окривљеног повреду кривичног закона из члана 369. тачка 4. ЗКП-а, у вези члана 57. став 3. КЗ.

По оцени Врховног касационог суда, у вези наведене повреде закона, основано се захтевом за заштиту законитости истиче да је другостепени суд својом пресудом учинио и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а у корист окривљеног П.Г, јер у изреци пресуде не наводи члан 56. КЗ који је основ за ублажавање казне нити је у образложењу пресуде дао разлоге о ублажавању казне окривљеном што другостепену пресуду чини нејасном.

Другостепени суд се, дакле, уопште не позива на одредбе члана 56. КЗ које прописују који законски услови морају бити остварени за ублажавање казне, а у образложењу не наводи ни један од законских услова за ублажавање којим се руководио код преиначења одлуке о казни. Такође се не позива ни на одредбу члана 57. која предвиђа границе ублажавања казне, чија примена је неопходна да би се казна могла ублажити испод законом прописаног минимума за учињено кривично дело, а што је другостепени суд у конкретном случају очигледно и учинио, иако за то није било законског основа, па је, с тога, другостепена пресуда у том делу нејасна, што све чини повреду поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП.

Оцењујући, даље, захтев Републичког јавног тужиоца, Врховни касациони суд је нашао да се неосновано захтевом за заштиту законитости указује да је другостепени суд ублажавањем казне окривљеном на напред описан начин, повредио кривични закон и из члана 369. тачка 3. ЗКП. Ово с тога, што се наведена повреда кривичног закона односи на погрешну примену закона у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе, а у овом конкретном случају се ради о прекорачењу овлашћења које суд има по закону приликом одмеравања казне.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је поступајући на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, и применом члана 425. став 1. и 2. ЗКП-а, само утврдио повреде закона, не

дирајући у правноснажну судску одлуку с обзиром да је захтев подигнут на штету окривљеног, док је на основу члана 424. ЗКП-а захтев у осталом делу одбио као неоснован и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник

Председник већа-судија

Весна Веселиновић,с.р.

Бата Цветковић,с.р.